

Nina si ustaraně sevřela hlavu do dlaní. Tohle dělala naprosto ojedinele, ale dneska ano. Věci se na její vkus komplikovaly až příliš. Seděla po noční službě na ošetřovně a měla na krku pěkný malér. Doktora Zahradníka jí dlužil sám ďábel, měla se řídit dobře míněnými radami, že takové šarlatány je zapotřebí držet si důsledně od těla. A hlavně ho měla držet daleko od zdí, které vymezují psychiatrické oddělení městské nemocnice. Na lékařskou fakultu měl tenhle chlap neoficiální zákaz vstupu *cobypersona non grata* a zřejmě tam věděli, proč jej nevítají. Tak, teď se namočila, primář jí má pěkně na mušce. I sestry se jí pošklebují za zády, zvědavostí celé napjaté, jak z téhle nepříjemné situace vybrulí.

Primář byl z rodu lékařů, kteří jsou toho názoru, že ženským by se ani nemělo dovolit, aby studovaly medicínu. Byl to robustní macho se slušným břichem, hustými vlasy sůl a pepř a ježatým knírem. Měl kolem šedesátky a jmenoval se Hugo Křivý. Taky si myslel, že by ženské neměly řídit auto, o motorce ani nemluvě. A když už se jim to nějakým omylem dovolilo, měly by být poučeny, že předjíždět primářské auto je absolutní tabu. Pro jeho přesvědčení o všeobecné prospěšnosti elektrokonvulzivní terapie alias elektrošoků mu v nemocnici výstižně přezdívali *Elektrický kovboj*. No, efektní metoda to jistě byla, zvláště na pohled. A relativně bezpracná. Vlastně i laciná, když se to vezme kolem dokola, to musela uznat. Primáře nesnášela, jeho léčebné metody rovněž, ale nebylo jí to nic platné. On jí taky neměl rád, zvláště od jistého okamžiku na doktorském *mecheche*, kdy jasně rozpoznal, že s ní teda určitě žádná *velkázábava* nebude.

Ten průšvih se udál včera a započal okamžikem, kdy dovolila doktoru Zahradníkovi a Johanu Hajdukovi vstoupit na jejich oddělení, kde byl stále ještě na pozorování inženýr Šimon Novák, jeden z manažerů pobočky jakési zahraniční firmy. Charismatický slepec jí nedávno při pozdní snídani v kavárně poněkud objasnil tajemný stav, v němž se Novák nacházel a který se rozhodně nedal zařadit do některé ze známých diagnostických kolonek. Nina tedy na jeho naléhání zdržovala Novákovo propuštění už dobrých čtrnáct dní. To, co jí tehdy Johan vykládal, bylo sice pořádně divné, ale přesto jeho hypotéza úplně nepostrádala smysl. Pokud nechtěla skutečnost příliš přitáhnout za vlasy nebo násilím ohnout, musela uznat, že vše nasvědčuje nějakému podobně *praštěnému* výkladu situace. Což nebezpečně zavánělo Zahradníkem a jeho teoriemi, jimiž občas záludně znejistil některého zbytečně filosofujícího kolegu. Jako by nebyli dostatečně varováni: *plané filosofování* je pro medicínu jed, a pro psychiatrii zvláště. Ať si takhle blbnou psychologové, pokud chtějí, ale oni, *doktoři*, nemají na hlouposti čas. Když si však měla přiznat čistou pravdu o své motivaci k tomuto riskantnímu počínání, jasně viděla, že pravým důvodem není nikdo jiný než neuvěřitelný, prudce přitažlivý Johan Hajduk. Zapletla se do toho naprosto neprofesionálním způsobem, a proto včera na začátku své noční služby dovolila tomuhle dvoumetrovému mužskému zázraku v černých brýlích, aby spolu se Zahradníkem vstoupil na posvátnou půdu jejich oddělení. Sestry měly oči navrch hlavy, co to tu má doktorka za frajery, a ona je pozvala do své malé pracovny, kde se měli setkat se Šimonem Novákem.

Ten přišel a ze začátku všechno vypadalo na krátkou konvenční návštěvu, při které jim zopakoval to, co už od něj všichni slyšeli nejméně padesátkrát. Jenže pak mu začali klást další otázky, pro ni zcela nepochopitelné a pacientovi podle všeho krajně nepříjemné. Než stačila zasáhnout a výslech přerušit, bez varování nastalo pár událostí, které nemůže nikomu vylíčit tak, jak je skutečně vnímala, aniž by riskovala, že se ocitne *na druhé straně barikády*. Nepochybovala, že příležitost nasadit elektrokonvulzivní terapii jí, by si primář užil se sladkou satisfakcí. Najednou, zničehožnic, se Novák doslova fyzicky změnil. Jeho běžně šedomodré oči zvláště ztmavly a zapadly do hlubokých jamek. Obličej byl náhle bezkrevný a protáhlejší, nos více vystupoval, rýhy kolem úst se prohloubily. S bledou, vztekem zkřivenou tvář a s obnaženými zuby se vrhl na Johana. Ještě se stačila podívat, jak to, že si dříve nevšimla takové anomálie chrupu: měl extrémně špičaté, skoro psí zuby.

A slepec bleskově zareagoval. Chytil ho, s vrčením a řevem se rvali jako zdivočelí psi. Tedy Johan neřval, jenom Novák, ale to úplně stačilo. Během další sekundy se do toho vložil ještě i Zahradník. *Pozdvihl ruce* a v místnosti najednou zasvištěl větrný vír, který prudce rozházel lejstra a vysklil skříň s léky. Nina jenom zalapala po dechu. Ocitla se snad v akčním filmu? Mysteriózní pokojové tornádo srazilo pacienta na lopatky a Johan mu klekl na prsa. Jenomže Šimon si v momentě uvolnil ruku, aby se rozehl k jeho nevidoucím očím. Slepý před ní instinktivně uhnul, přičemž se chlap zpod něj vysmekl jako úhoř. V tu chvíli byl na nohou, ale Zahradník ho chytil.

Bránil se, prskal a nenávistně syčel, zatímco ho psycholog držel jako ve svěráku a něco mu zblízka šeptal. Šimon najednou ochabl, jen se třásl a z očí mu tekly slzy. Zahradník ho s citem posadil na židli, načež nelogicky poznamenal směrem k Johanovi: „*Už je v tahu.*“ Ona mezitím rozechvělou rukou nasávala z ampule sedativum. Jakmile Novák zahlédl jehlu, vyletěl, jako kdyby ho chtěla podříznout.

Rozběhl se k oknu, a než kdokoli stačil zareagovat, skočil na stůl a odtud skrze zasklené okno dolů, z výšky prvního patra. Mezitím už byly v pracovně sestry přivolané hlukem, recepční vyběhl z budovy, ale kromě otisků bosých nohou, zabořených při doskoku do zkyprené půdy záhonu, a nějakých cákanců krve z řezných poranění nenašli vůbec nic. Uvědomili tedy policii a sepsali protokol o útěku. Po uprchlém vyhlásili pátrání. Co se jí týče, jen na Křivém záleží, jak její přestupek posoudí a nakolik ho rozmaže. Ano, nástup k primáři, naznačila jí sestra svištěcí kolem. Ta s nosem navrch, která to s ním právě táhne. Jeho *rádodajka*, teď si myslí, že nad ni na celém oddělení není. Však počkej, všeho do času, komentovala to soukromě Nina. Ale teď jí ironie moc nepomůže. S povzdechem se zvedla a přesunula tam, kam musela.

Bylo to ještě horší, než si představovala. Soustředěně na ni řval plných patnáct minut a přitom zblízka prskal, což nesnášela. Bože, doktor by snad mohl dodržovat evropskou šedesátku, ne? Omluvila se za vpuštění návštěvníků na oddělení mimo určené hodiny, ale rázně odmítla podezření, že by jim snad Zahradník chtěl nějak fušovat do řemesla. Šlo o soukromou návštěvu, jsou přátelé. Ano, pan Hajduk je ten napadený. Záchvat přišel bez jakýchkoli předchozích varovných příznaků, ať se pan primář přesvědčí osobně nahlédnutím do zápisů v dekurzu. Pokračoval dál včetně osobních invektiv a poznámek o slepičím mozku a hormonálním zmatku sekundářky Anastasiu. Zřejmě měl na mysli sošného Hajduka, o kterém mu bylo sestrami nepochybně referováno. Hugo byl Křivý, nikoli blbý.

Ale poté, co se dostatečně vyřádil, velký šéf zacouval. Vůbec netoužil, aby někdo pochyboval o tom, že on má na svém oddělení pořádek. Naznačil, jak gentlemansky celou věc urovná, pokud bude Nina sekat latinu. Slíbila tedy a poděkovala, co už měla dělat. Opustila primářovu kancelář sledována všetečným zrakem sester a spěchala k sobě. Čím rychleji zmizí, tím líp. Pracovnu opustí, až ten nový, skvělý prášek trochu zabere a ona se přestane viditelně třást.

Následující dny se chovala nenápadně jako myška. Pravda, primář si ji vychutnával a její průšvih zřejmě poskytl látku k mnoha diskuzím při sedánkách v sesterně. Musela udělat hromadu práce navíc, a ještě se tvářit jakoby nic. Tak zaťala zuby a trpěla. Všechno vyvrcholilo tím, že tady zkysla i o velikonočních svátcích. Kdo taky jiný než ona, mladá a svobodná. V neděli ráno si připomněla babiččino „*Christos Anesti*“ a vyrazila do práce stejně jako jindy. Vcelku tam chvilí pes, takže mohla chvílemi otevřít skripta, ze kterých se učila k atestaci. Celá věc ji mrzela snad jen proto, že venku bylo nádherné počasí. Naštěstí už kauza Novák pomalu ztrácela na aktuálnosti. Policie zatím po uprchlíkovi bez nejmenšího úspěchu pátrala, doslova se po něm slehla zem.

Kromě občasné projížďky na motorce teď Nina neměla žádný soukromý život, o zábavě ani nemluvě. A totéž se týkalo lásky. Vlastně by mohla přemýšlet, co si tou mašinou kompenzuje. Vloni na jaře byla tak trochu zamilovaná do jednoho chirurga, ještě než vyšlo najevo, že je podobojí. Tohle nemusela, v těchto věcech měla ráda jednoznačnost. O psychiatrech se občas škodolibě říkalo, že čím zachází, tím také schází. Proto chtěla mít ve vlastním životě přehled a pořádek. Nechala tedy obožřivelného kolegu být a z nedostatku jiného pokračovala v dříve započatém románu s Lukášem Vránou, motorkářem a umělcem. Lukáš byl skvělý, ale vadilo jí, že je mladší než ona.

Petr Mácha byl naprosto ideální. Líbil se jí a byl to v každém směru mužský, jak má být. Strávili spolu pár úžasných nocí a měla dojem, že konečně všechno dokonale klapne. On měl tenhle pocit rovněž, a taky čím dál víc

nešťastné oči. Protože Petr byl, jak se jí té poslední noci nad ránem svěřil, ženatý. Probrečela víkend, pár týdnů chodila jako tělo bez duše, a pak se zatvrdila. S Máchou nadále jednala neosobně a profesionálně. Přece ji něco takového nepoloží. A náhoda chtěla, aby právě u něj potkala toho nevšedního právníka. Johan byl nepochybně osobnost a k tomu vypadal božsky, ať byl slepý nebo ne. Výrazný obličej rámovaný licousy hodnými viktoriánského gentlemana musel zaujmout každého, černé brýle byly už jen tečkou za tou uhrančivou dokonalostí. Pověsti v ničem nelhaly, tohle bylo lokální zjevení neodolatelného muže. K jejímu neštěstí, protože na něj v následujících týdnech myslela mnohem více, než bylo zdravo.

Zanedlouho po extempore s Novákem se pozornost celého oddělení přenesla od její maličkosti k další bouřlivé kauze, jíž naštěstí nebyla očitým svědkem. Tedy těch nejdramatičtějších momentů. Tu mladou ženu přivezla policie a Nina ji přijímala kolem poledne o Velikonočním pondělí. Našli ji ráno kluci, shánějící se po vrbovém proutí na pomlázky, bloudit lesíkem. Na tom, že nějaká dívka zrána bloudí lesíkem, by nebylo ještě nic neobvyklého, ale ona byla bosá, úplně nahá a neodpovídala na žádné otázky. Něco si tiše mumlala, ale nikdo tomu nerozuměl.

Byla špinavá a měla na těle povrchové oděrky z toho, jak se prodírala lesem, ale jediná stopa násilí, kterou na ní našla, byly červenofialové otisky prstů kolem pasu. Jako by se jí tam přísály něčí prsty. Ruce mohly patřit ženě nebo hodně malému muži, ale zdály se disproportionální. Možná byly někoho s genetickou vadou nebo vážnou hormonální poruchou. Všechno vypadalo na akutní psychotickou epizodu, a tak ženu, která jí ani nesdělila, jak se jmenuje, přijala na lůžko. Když ji umyli a oblékli, uvědomila si, jak je výjimečně krásná, se zlatými vlasy až k pasu a dokonalou postavou. Dokonce jí byla nějak povědomá, jenomže si v tu chvíli nedokázala vzpomenout, odkud by ji mohla znát. Chovala se klidně, odmítala jídlo, ale hltavě pila.

Usoudila tedy, že udělá nejlépe, když vyčká. Budou ji sledovat a o dalším postupu rozhodne zítra primář. Toho odpoledne jí několikrát zvonil mobil, Petr se pokoušel dovolat na její soukromé číslo. Milý zlatý, ty se s čímkoli dalším obracej na svou ženušku a mně dej svátek, pomyslela si a telefon ignorovala. Ovšem Křivý následujícího dne k vlastnímu zklamání nerozhodl vůbec o ničem, protože ji vzal domů na revers její manžel v doprovodu zlopověstného Zahradníka, a to dosti divokým způsobem. Nebyla u toho, ale doslechla se o tom od kamarádky, psycholožky Blanky. Inženýr Zorin, a Blanka říkala, že přítom vypadal jako Attila v akci, vtrhl na oddělení a dožadoval se okamžitého propuštění své manželky domů. Křivý to na něj zkusil svou obvyklou metodou arogance a vyhrožování, ale tentokrát podcenil soupeře. Ten člověk byl velmi dobře obeznámen s legislativní problematikou a klidně, leč dostatečně hlasitě mu to naservíroval. A prý kdyby tomu nechtěl rozumět, tak si ženu odveze za asistence policie a zpravodajských kamer. Pan primář se ještě podiví, jakou mu zajistí publicitu. Křivý si hrozně rád potvrzoval svou moc, ale v tomto případě pocítil, že by mohlo jít o příliš drazé zaplacený špás. Seznámil ho tedy s chmurnými očekáváními, co se týče dalšího vývoje jejího stavu, a se slovy, že jí bude mít na svědomí, uplakanou a patřičně vystrašenou pacientku propustil. Ne že by s jejím odchodem Nina souhlasila.

V tomhle konkrétním případě dávala primářka úplně za pravdu. Ale vadila jí jeho bezcitnost k nemocné a hrubost, s níž jednal.

Následující dny pak řval jako lev a vylíval si vztek na každém, kdo mu padl pod ruku, ať to byl personál, nebo nemocní. Jen hleděla, jak najednou stouply předepisované dávky léků. Myslela na to ještě ve chvíli, když nasedala před špitálem na motorku. V kapse bundy jí zazvonil mobil. Popuzeně ho vyndala, jestli je to zase Mácha, řekne mu už od plic své. „Anastasiu, prosím?“

„Johan Hajduk, zdravím, Nino. Můžeme se spolu setkat? Potřebuju s vámi mluvit.“ Země se jí zhoupla pod nohama a pak už jen bezmocně sledovala samu sebe, jak si s ním domlouvá schůzku za hodinu tam, co posledně. Jako by ještě neměla dost problémů.